

Bà Mối 10086

Contents

Bà Mối 10086	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18

Bà Mối 10086

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thoải mái, 1x1, HEEditor: Gió Mùa HèBeta: Ngạo ca xinh gái. Bạn có biết thứ gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-moi-10086>

1. Chương 1

Trong cuộc sống không hôn nhân cũng chẳng có chuyện phòng the, mấy anh chàng cô đơn tụ tập cũng một chỗ mà than thở.

Tiếng nước đều đặn có quy luật làm bối cảnh âm nhạc, một anh chàng đột nhiên hỏi: “Các cậu thử nói xem, giá trị lớn nhất của cánh đàn ông chúng ta là gì?” Cảnh giới vấn đề quá cao cấp, tuyệt đối là vượt qua chiều cao của mấy người bọn họ, cho nên mọi người hồi lâu sau cũng chưa có phản ứng lại.

Lúc sau, một anh chàng khác cười “hắc hắc” hai tiếng, cầm bảo bối của mình trong tay mà kiêu ngạo nói: “Còn có thể là cái gì, vì nước vong thân a! Cầm súng mang tên, chiến đấu đẫm máu hằng hái!”

Tiếng cười đáng khinh nhất thời vang lên, trong nhà vệ sinh nam liền truyền ra tiếng vang.

“Tiểu Lục, tớ nghĩ cậu phải là tinh tấn nhân vong đi.”

“Đúng đó, chết trên chiến ‘giường’, dù chết vẫn vinh quang, hai mươi năm sau lại là một bảo hán!!”

“...”

Sau đó tiếng cười dần dần nhạt đi, có người cảm khái mà thở dài, đi tiểu xong rồi, xx nhẹ nhàng run lên theo tiết tấu, nói: “Quang còn bị thương không dậy nổi...”

Mọi người cười nói, cậu không phải là thiếu hai cái viên sao, quang còn gì chứ?

Người nọ nổi giận, đừng nghĩ méo mó như vậy, cái tớ nói chính là quang còn mang ý nghĩa truyền thống!

Vì thế lời này có thể nói là tiếng lòng, oán giận, rên xiết, cuộc sống sinh viên vô vị tẻ nhạt như thế này thử hỏi có mấy người chịu được? Thiếu chút nữa thì cô đơn thành dòng nước ngược, muốn ngóc đầu dậy. Nhưng mà nhìn tấm vé kia, dùng khí muốn ngóc đầu dậy rồi cuộc vẫn là không ngóc lên được.

Chờ mấy người đều tiểu xong, chuẩn bị quay về phòng ngủ tự tiêu khiển tự vui, có người kinh ngạc kêu lên.

“An Tử, cậu cũng ở đây cơ à?”

An Tử là người trong ngoài bắt nhất nhất trong đám bọn họ, người ngoài nhìn vào tưởng là anh chàng đẹp trai lạnh lùng, kết quả chỉ cần cười lên thì lại thành cái nồi sứt mép tầm thường, thật đáng khinh.

Nhưng mà đáng khinh thì đáng khinh, da thịt vẫn là không tồi, thế nào vẫn phải cũng bọn họ đánh quang còn trong đêm thất tịch? An Tử nở nụ cười thần bí, xách quần chạy lấy người, có người ở đằng sau nói: “Nhất định là An tiên nhân không nhìn được dong chi tục phần ở thế gian rồi.”

An Tử dừng bước, buồn bã nói: “Tớ chỉ chướng mắt đồ trang điểm thôi.”

Mọi người tiếc rẻ, cho dù là đồ trang điểm bọn họ cũng thích, vì dù sao nó cũng đắt đỏ a!

Bạn gái cũ của An Tử bọn họ cũng từng gặp qua, khá là thanh tú, chỉ phải cái là thích trang điểm. Trang điểm đậm đà làm cho người ta cảm thấy tục, nhưng nói trắng ra là, An Tử chướng mắt.

Thốn thức trở lại phòng ngủ, mấy anh chàng lại không có việc gì làm, ở trong phòng nói chuyện tán phét. Nói rằng muốn có ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, chỉ cần có giọng nói của con gái cũng được.

An Tử thản nhiên ngồi trên ghế vỗ tay một cái bốp, nói: “Có!”

“Cái gì?”

“Muốn nghe điện thoại tán gẫu không?” An Tử cười đến thần bí, đưa di động ra quơ quơ trước mặt mọi người.

“Muốn a! Không nghĩ đến cậu còn có thứ này!” Một cậu vui vẻ vỗ cái bàn nói An Tử không phúc hậu.

“Suyt-” dựng thẳng ngón tay lên đặt trên miệng, chờ tất cả mọi người yên lặng rồi, An Tử mới nói: “Để tớ thử trước đã.”

Sau đó cậu cúi đầu, tìm một dãy số trong lịch sử cuộc gọi gần nhất, ấn gọi đi.

Mọi người nhìn nhau, không nghĩ đến rằng An Tử còn thường xuyên gọi điện nữa, không phúc hậu, đủ phóng túng a.

Di động mở chế độ khuếch đại âm thanh, chờ âm thanh quen thuộc kêu lên, mọi người lại xôn xao lên, tiếng mắng An Tử xấu xa lại vang lên.

Gài nhau à, cái gì mà điện thoại bôi tán gẫu, rõ ràng là 10086! Cái này thì làm ăn được gì chứ, hỏi nhân viên trực tổng đài gần đây có việc gì không rồi nghe nhạc chuông? Thấy anh em phản ứng như thế, lông mi An Tử nhướng lên, lập tức mọi người cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà im lặng.

“Số2033 xin phục vụ quý khách... A lô, xin chào, xin hỏi quý khách cần giúp gì ạ?” giọng nữ trong trẻo truyền sang từ đầu dây bên kia, tao nhã như vậy mà hỏi cậu: ‘cần giúp gì...’

Có, đương nhiên là có! Chúng ta gia miệng rõ rãi, nhất thời có cảm giác như đang gọi một cuộc *** call.

An Tử bất vi sở động, rất thành thật mà hỏi: “Xin hỏi một chút...” sau đó âm thanh ngừng lại.

Nhân viên đầu dây bên kia nhẹ giọng hỏi: “Tiên sinh? Xin hỏi có phải là tín hiệu không tốt không, đề nghị tiên sinh...” “nói chưa xong, An Tứ liền tiếp tục hỏi: “Xin hỏi điện thoại Tất Thắng bán ra ngoài là bao nhiêu?”

“...” giọng nữ ngừng lại, mấy cậu trai đang nghe lén thiếu chút nữa phun ra một ngụm nùng tinh.

“Nếu như tiên sinh muốn biết thì có thể gọi 114 xin giúp đỡ, bên chúng tôi không cung cấp loại dịch vụ này, rất xin lỗi. ” Nữ nhân viên vô cùng lễ phép trả lời, An Tứ bỗng nhiên cảm giác tẻ nhạt vô vị, mệt mỏi liền dập điện thoại.

Không được, nhân viên trực tổng đài 10086 đều như vậy, không đùa giỡn từng người một thì cậu làm sao có thể yên phận?

Vì thế tiếp tục gọi lần thứ hai.

“Số 1042 xin phục vụ quý khách... A lô, xin chào, xin hỏi ngài cần giúp gì ạ?” Lại là một giọng nữ thế nhưng so với người trước thì còn mềm mại hơn.

An Tứ lúc này không trêu đùa đối phương mà mở miệng hỏi luôn: “Ngại quá, tôi đi WC không mang giấy vệ sinh, xin hỏi có thể mang lại đây giúp tôi được không?”

Đối phương trả lời cũng vô cùng thuận buồm xuôi gió: “Xin hỏi tiên sinh là nhân viên văn phòng hay vẫn còn là học sinh, có di động chuyên dụng của công ty hay của trường học không? Chúng tôi có thể gọi cho đồng sự hoặc bạn học của ngài xin giúp đỡ. Xin ngài cho tôi biết vị trí cụ thể.”

Đáp án này, rất là thành công, An Tứ mồ hôi lạnh vã ra. Nếu để cho trường học và bạn học biết được tin tức này, vậy thì cái mặt già của cậu có thể giấu đi đâu được, giấu vào quần lót cũng vẫn có thể nổi tiếng a!

Vì thế cậu quyết đoán dập điện thoại. Ngẩng đầu liền nhìn thấy mặt mấy thằng bạn cố nín cười như kiểu bị táo bón, bất giác khó chịu, vì thế liền gọi điện lần thứ ba.

Nghe tiếng nhạc truyền ra, trong lòng An Tứ lo lắng, điện thoại rốt cuộc được nhắc lên.

“Số 1000 xin phục vụ... A lô, xin chào, xin hỏi ngài cần giúp gì ạ?”

Khi tiếng nói của nhân viên truyền đến, cả phòng đều an tĩnh lại, đây là nam a! Tiếng nói đồng dạng ôn nhuận như vậy, không nhanh không chậm, mang theo chút từ tính.

“Người anh em, tôi đi chơi gái không mang bao cao su, làm sao bây giờ! ” An Tứ giả vờ vội vàng, âm thanh phóng to vài lần.

Microphone truyền đến tiếng hít thở có quy luật từ đầu kia, một hít một thở, một hít một thở, hồi lâu vẫn là chỉ có âm thanh hô hấp, mọi người hai mặt nhìn nhau, không phải là bị dọa rồi chứ?

An Tứ: “A lô?”

“...”

Đang lúc An Tứ phần nộ muốn dập điện thoại, giọng nam bên kia mới truyền đến: “Dùng tạm túi nilon đi.”

Vốn là đã định bụng sẵn, nếu đối phương trả lời vấn đề này, An Tứ sẽ hỏi hắn là có phải trước đây hắn đã trải qua rồi hay không, nếu không trả lời, cậu liền đổi người khác.

Hiện tại đối phương trả lời, An Tứ hưng phấn, vội hỏi: “Anh trai từng thử qua rồi sao?” Kết quả còn chưa kịp nói hết lời thì đối phương đã dập máy.

Fuck! Khách hàng là thượng đế, người này cư nhiên dám treo điện thoại của thượng đế!

Trong lòng An Tứ sáng khoái, nhưng nghĩ đến việc nam nhân kia dập máy trước liền không vui, vì thế lại gọi đến số 1000.

An Tứ trước sau như một trực tiếp một câu “10086 khốn kiếp!” nói xong dập máy.

Rốt cục thì cũng là do mình chủ động cắt đứt cuộc gọi, An Tử đắc ý dào dạt, nhìn thấy ánh mắt đại ra của mọi người, ho nhẹ mấy tiếng, khôi phục bộ dáng bình tĩnh như thần tiên, nói: “Tốt lắm, tớ thử xong rồi, các cậu còn ai muốn thử không?”

Cả tổng đài đều bị cậu khuấy cho tan tác, bảo chúng tôi còn làm ăn gì được?

Nhất tề lắc lắc đầu, An Tử cảm thấy không thú vị liền lên giường nằm: “Quên đi quên đi, tớ đi ngủ, các cậu cứ tận hưởng. ”

Chính là lên giường nằm chứ cũng không ngủ được a. Tưởng tượng đến nam nhân viên kia có thể có biểu tình rối rắm phẫn hận, cậu liền vui. Cảm giác đùa giỡn người khác thực là rất vui a!

Mọi người thấy An Tử ngủ, cũng đều trở lại giường, người nào việc nấy, lập tức trôi qua một buổi chiều hỗn loạn.

Lúc chạng vạng, An Tử đang phơi quần áo ở ban công, bỗng nhiên Tiểu Lục gọi cậu đến.

“An Tử, mẹ cậu gọi này.”

Mẹ cũng thật là, còn gọi điện đến phòng, không gọi di động được sao? Than thở mấy câu, An Tử vẫn ngoan ngoãn vẩy nước trên tay, đi vào phòng ngủ nhận điện thoại.

“A lô, mẹ, sao mẹ không gọi điện thoại di động, điện thoại phòng ngủ là phải thu phí đó!”

“Mẹ chính là muốn hỏi con a, gần đây con không có tiền sao? Mấy hôm trước không phải mẹ vừa gửi cho con mà?” tiếng của mẹ truyền đến làm An Tử giật mình ngẩn người.

“Còn a, chưa gì mẹ đã bảo con không còn tiền là sao.” An Tử không hiểu.

“Vì di động của con không gọi được, mẹ gọi mấy lần đều nói khóa máy, mẹ còn tưởng...”

Sét đánh giữa trời quang!!

Khóa máy!!! Có nghe thấy không, là khóa máy, khóa máy!! Fuck, đầu tuần vừa nạp 100, như thế nào có thể hết tiền mà khóa rồi?!

“Không phải là con lấy di động gọi lung tung đấy chứ?” lão mẹ lại hỏi, ngữ khí có ngấm trách cứ, “Cả vào mạng miếc các thứ, con cẩn thận chút cho mẹ, còn chuẩn bị mà thi thố a.”

Nghe được ba chữ “gọi điện thoại”, chân An Tử đều nhuyển rồi. Báo ứng a báo ứng!

Sáng nay vừa gọi điện đại náo... Chẳng lẽ vì vậy mà bị khóa máy?

Nhưng cái này làm sao mà giải thích được với mẹ, nói là vì mình đùa dai?

Vì thế An Tử ủy khuất: “Mẹ, con không làm gì càn rỡ đâu, thật mà, ai biết tự nhiên lại khóa, con còn mới nạp tiền mà.”

Lão mẹ nghe giọng đứa con ủy khuất cũng chỉ mặc kệ: “Chuyện này phải xem thế nào a. Con trai một người bạn của mẹ, chính là cậu Hoàng An Tự từng chơi với con một lần đấy, nhớ không, cậu ấy công tác ở gần đó, nếu không thì mẹ nhờ cậu ấy xem xem thế nào nhé?”

An Tử thâm nghĩ làm cho có là được, nhưng cũng không mất lý trí, việc này để mẹ điều tra thì sẽ lộ, vì thế vội vàng trả lời: “Dạ được. Nhưng mà chuyện này để con tự làm, mẹ cho con số điện thoại của người kia, để con giải quyết, việc lớn việc nhỏ mẹ đều ôm đồm thế khiến con phải đau lòng lắm.

“Chỉ khéo nịnh.” Lão mẹ cười mắng, một lúc sau liền đọc một dãy số, An Tử thành thật mà ghi nhớ.

Ai biết, nhưng lại chính là thiên ý trêu ngươi thế chứ.

...

2. Chương 2

Hiện tại rốt cuộc An Tử không thể bình tĩnh được nữa, cậu cảm thấy thực hoảng hốt, nắm tờ giấy ghi số điện thoại trong tay, buổi tối đứng yên lặng cầu nguyện ở ban công.

Thần ơi, xin ban cho con dừng khí lúc rượu say loạn tính để đối mặt với bi kịch sắp xảy ra.

Tiếp theo cậu thật sâu sám hối một phen nghịch dại của mình, lão mẹ quả nhiên là lão Khương, nói cho cậu, cái gì cũng phải chuẩn bị tốt để còn thi thố. Cậu không thể vì một phút xúc động mà để lại hậu quả.

Tiểu Lục cúi trần ánh mắt mông lung buồn ngủ đi tới, ngáp hết cái này đến cái khác, gõ cửa ban công, An Tử u oán mà quay đầu, dọa Tiểu Lục suýt nữa thì ướt quần.

“Chuyện gì?” An Tử mở cửa ban công, hung thần ác sát mà hỏi han.

“An Tử...” Tiểu Lục ủy khuất mà cào cào cái màn che cửa: “Quá nửa đêm mà nhìn thấy có người sừng sững ở ban công thật sự rất khủng bố a, có gì là không thể buông được chứ, cùng lắm chúng ta mất số điện thoại này thì làm số khác cũng được mà!”

Cậu cho là số QQ – số to là thật số nhỏ phòng thân, số to bỏ gái số nhỏ theo gái sao! Đây là số di động a, tình yêu đầu đời của tôi, tình yêu thứ hai, tình yêu thứ ba thứ tư cùng vô số lần yêu khác đều được ghi nhớ vĩnh viễn trong đó, đây là lãng mạn của đàn ông, cậu hiểu không Tiểu Lục?

“Đây không phải là vấn đề số điện thoại, mà là vấn đề tôn nghiêm đàn ông!” An Tử nói đến là nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào Tiểu Lục, nhìn đến khiến Cậu ta chột cả dạ, An Tử mới chậm rãi đứng thẳng lên, cười lạnh: “Tiểu Lục, ngày mai ngoan ngoãn giao ra điện thoại di động của cậu, để cho bốn tóa hảo hảo gặp gỡ con yêu thú kia!”

Trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Lục không thể tin được là mình lại phải nhận trọng trách như vậy, nháy mắt mấy cái, thấy tóc An Tử bị gió đêm thổi tán loạn, cùng với một thân áo ngủ gấu nhỏ Winny nhăn nhúm, nhất thời... ngáp một cái, gãi gãi đầu, than thở: “Quả nhiên là báo ứng do muốn mộng xuân a... lúc đánh rơi con thì không có người cùng chịu, thượng đế muốn trừng phạt tất cả nam nhân lãng phí đứa con...”

An Tử trừng mắt đến sắp nứt ra, trơ mắt nhìn Tiểu Lục lão đảo trở về giường, liền cũng thấy buồn ngủ theo, trong lòng rất không muốn lại có điểm chua xót. Từ khi quay câu thần chú 10086, cậu liền không thể thoải mái được!

Cẩn thận cân nhắc lại, người khóa máy của cậu có khả năng chính là tên cầm thú số 1000 kia, nói xong liền khóa máy, cũng không gọi lại, cậu sẽ không bao giờ tin tưởng... nhân viên tổng đài nữa!

Tức giận đi vào phòng ngủ, An Tử nói với bản thân, trước nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ có nghỉ ngơi mới tích đủ tinh lực, mới có thể chân chính lợi hại, thậm chí là sắc bén...

Hôm sau, An Tử bắt được Tiểu Lục ở căng tin, đe cậu ta xuống cướp đoạt cái di động cậu ta liều mạng giấu ở túi quần, bộ dáng khí thế dào dạt.

Đợi đến lúc cầm chắc di động trong tay, An Tử nháy mắt biến sắc, nhìn thấy Tiểu Lục đang bỏ nhào lên, lui từng bước, lời nói thật là chính nghĩa: “Lục Nhi, anh đã nói với chú rồi, di động này lớn lên giống chú, chú đừng như vậy! Không thấy di động thì anh có thể hiểu cho chú, nhưng chú cũng không thể đoạt ái của người khác a, đây là không đúng!”

Tiểu Lục không nói gì mà cứng người lại, nhìn An Tử cầm điện thoại yêu quý của mình đi xa dần, thấy không còn trò hay để xem nữa, mấy anh chàng vây xung quanh mới tiến lên, vỗ vỗ vai an ủi cậu ta: “Tiểu tử, nên bi thương.”

Nén bi thương cái đầu cậu ý, cậu sao không thử rồi nén bi thương đi! Tiểu Lục giận dữ bỏ cái tay đang vỗ trên vai ra, tức giận mà ngồi về chỗ, hậm hực ầm ục mà bưng bát cháo lên húp.

Đương nhiên, không giống như Tiểu Lục tâm tình ảm đạm hao tổn tinh thần, bên này An Tử chính là ngồi cũng không yên, trái sờ phải sờ di động của Tiểu Lục, chỉ là không dám nhập dây số điện thoại kia vào.

“Đồ phá hoại a, điện thoại của Tiểu Lục thật là khó dùng.” An Tử lừa mình dối người. Kỳ thực việc này coi là lớn thì lớn mà bảo là nhỏ thì nhỏ, An Tử cũng không cần lo âu như thế, nhưng đây là lần đầu tiên cậu có rắc rối với hãng di động Z quốc, trong lòng vẫn là không yên.

Đau dài không bằng đau ngắn, An Tử rất nhanh đưa dây số vào máy, chờ điện thoại kết nối.

Đầu kia là âm thanh “Tút... tut...tút...” nhàn nhã, trái tim An Tử liền “bang bang bang” đập, đầu kia ‘tút’ một cái thì cậu cũng ‘bang’ một cái.

Rốt cục điện thoại cũng kết nối được, di động chấn động, An Tử cũng chấn động theo.

“A lô, xin chào, tôi là Hoàng An Tự.”

Âm thanh kia ôn ôn nhuận nhuận, bình thản, trầm thấp, có chút quen tai. Dây thần kinh của An Tử nhảy dựng lên, âm thầm cảnh giác.

“A lô, chào anh, tôi là An Tử, chính là cái kia mẹ anh và mẹ tôi...” Lời còn chưa dứt, đối phương cũng rất thành khẩn mà nói: “Ừ, tôi biết rồi, dì đã nói qua với tôi.”

Nhất thời có chút xấu hổ, việc xấu trong nhà a việc xấu trong nhà.

“Khụ, nói qua điện thoại không tiện lắm, hay là chúng ta gặp mặt vậy?” An Tử cẩn thận hỏi.

Bên kia truyền đến tiếng cười của đối phương, An Tử nhất thời có cảm giác như là động vật bị người ta xem, đang muốn đổi ý, đối phương đã nói: “Được, gặp mặt rồi nói đi, nhất thời sợ nói không rõ. Xem bên đó có cửa hàng nào có thể ngồi nói chuyện, tôi sang bên cậu.”

An Tử bỏ điện thoại xuống, nhìn chung quanh, có thể nói chuyện...

Có, thực sự! Cửa hàng Mcdonald có thể ngồi được!

Vì thế cậu nói: “Tôi đang ở Mcdonald đường XX.”

Đối phương vẫn là ngữ điệu không nóng không lạnh như trước, nói: “Cậu chờ một chút, tôi đến ngay đây.”

An Tử còn đang muốn tả mình mặc quần áo màu gì, giày màu gì, mẫu mã kiểu dáng như thế nào, kết quả đối phương đã dập máy. Trong lòng hồi hộp một chút, tổng cảm thấy có chút quý dị.

Nhưng cậu không phải là người nhất gan, từ năm đó khi cậu vẫn là xx cậu chỉ biết tự mình dũng cảm tiến tới, là bẩm sinh a! An Tử đi vào Mcdonald, nghiêm mặt lạnh, thật ngẫu nhiên mà đi vào quầy đứng, gọi một cốc Mcflurry không bỏ đá, sau đó tìm một chỗ ngồi an phận chờ đối phương đến.

Chỉ lát sau, một nam nhân đeo kính mắt nhỏ dải đã hướng tới chỗ An Tử, An Tử ngẩng đầu, đối phương lắc lắc di động trong tay.

Là ám hiệu của tổ chức a, An Tử thực nghiêm túc cũng lắc lắc di động, sau đó thấy đối phương cười khê, lộ ra răng nanh trắng tinh đi đến chỗ cậu, ngồi vào chỗ đối diện An Tử, nam nhân kia có lẽ mà tự giới thiệu: “Tôi là Hoàng An Tự.”

An Tử muốn nói “Tôi là An Tử.” nhưng lời này lên đến miệng liền dừng lại. Không hiểu vì sao, ở trước mặt nam nhân này, cậu có thể cảm giác được sự khác biệt tinh tế, thật giống như anh có thể khéo léo tự giới thiệu, mà lời giới thiệu của An Tử có cảm giác giống như ‘vẽ hổ không thành lại ra chó’ vậy.

An Tử không nói chuyện, cuối cùng chỉ gật đầu, nói: “Chào anh.”

Nam nhân cũng gật đầu, An Tử hắc hắc cười, bắt đầu lôi kéo làm quen.

“Đại ca, nhìn qua thực trẻ tuổi a, sinh ngày tháng năm nào thế?”

“Tôi sinh đầu tháng mười hai năm 86.”

“Ai nha, hóa ra chúng ta đều là Xạ Thủ, đúng là có duyên a.” An Tử giả vờ kinh ngạc, hận không thể vỗ tay thật to.

Bạn gái trước, bạn gái trước nữa cùng bạn gái trước trước nữa đều thích các chòm sao, cậu nhớ rõ có một có bạn gái Xử Nữ từng thâm tình thổ lộ thế này: “An Tử, em muốn làm cho anh trở thành một Xạ Thủ không hề cô đơn nữa, em lấy thân Xử Nữ... thỉnh cầu anh, bắn thẳng vào mặt em...”

Hoàng An Tử cười thần nhiên, chỉ là An Tử nhìn ra được mắt anh cũng đang cười, giống như có vẻ rất vui, vì thế cậu tát nước theo mưa, vội nói: “Anh xem, tôi có một người anh em, mấy ngày hôm trước nhận rồi sinh nông nổi, quấy rối điện thoại 10086, nghe nói anh công tác ở đó chắc cũng biết, hiện tại điện thoại di động của cậu bạn kia bị khóa, tôi đến giúp cậu ấy dần xếp, biết tình huống rồi, xem có thể bỏ khóa máy hay không?”

Hoàng An Tử giống như là nghe rất chăm chú, chờ An Tử nói xong vẫn không có phản ứng gì, An Tử lo sợ bất an mà quan sát vẻ mặt của anh đến nhập tâm, không khỏi có

chút xấu hổ, ho nhẹ mấy tiếng.

“Chuyện này sao...” Hoàng An Tử đột nhiên mở miệng, âm thanh vẫn ôn hòa như trước, An Tử nghĩ đến có hy vọng liền tròn to mắt nhìn anh.

“Cậu nói là đến thay người anh em sao?”

An Tử không nghĩ đến vấn đề này, một bên yên lặng cầu nguyện trong lòng, Tiểu Lục tha thứ cho tôi, Tiểu Lục tha thứ cho tôi... một bên thật thành khẩn mà gật đầu, lại mang theo điểm hối lỗi: “Việc này vốn không nên nói ra, nhưng mà vì tôi với anh coi như quen biết nên không dám gạt anh, người anh em Tiểu Lục này của tôi, rất kiên cường, chính là có điểm không đứng đắn. Tôi tất nhiên là nên giúp đỡ phải không?”

Đúng vậy, kiên cường, nên ca ca mới bán đứng cậu, Lục Nhi, vinh hạnh không?

Hoàng An Tử bên này đột nhiên lại không có phản ứng gì, An Tử một bên cũng dâng lên một dự cảm kỳ lạ: Giọng điệu không nóng không lạnh của người kia cùng với biểu hiện đột nhiên không phản ứng, thật sự là giống cái số 1000 kia a... Hướng chỉ địa điểm công tác của hai người lại là giống nhau, có thể hay không... thật sự...

An Tử vì phát hiện của mình mà đắc ý không thôi, sau lưng âm hiểm cười mấy tiếng.

Tuy rằng gặp kẻ thù thì đỏ mắt, nhưng cậu hiện tại chính là người bạn tốt vì chính nghĩa mà giúp đỡ một người anh em đang gặp nạn, mà không phải là người gây ra trò đùa đại ngày hôm qua, cho nên, cậu là người ngoài cuộc, cần gì phải... ha ha ha.

Hoàng An Tử giống như cũng tin tưởng, ánh mắt nhìn An Tử tràn ngập kính nể anh nói: “Vì nghĩa khí này của cậu, tôi nhất định sẽ tận lực giúp dần xếp, dù sao việc này thì tôi cũng có thể làm được.”

An Tử vui mừng vỗ bàn nói: “Anh An Tử thật là người tốt a, tôi thay mặt người anh em Tiểu Lục cảm ơn anh! Về sau có chuyện gì tôi có thể giúp thì nhất định không từ chối!”

Hoàng An Tử cười có chút ngượng ngùng, kéo An Tử một chút, “Khách khí quá, chỉ là tiện tay mà thôi.”

Vừa nói ‘tiện tay’ An Tử liền liên tưởng đến chuyện khóa sim, nê mã, lúc ấy chỉ tiện tay mà liền khóa máy lão tử?

An Tử hận đến nghiến răng ken két, nhưng bên ngoài vẫn rất chân thành nói lời cảm tạ, thuận tiện đưa Tiểu Lục ra làm lá chắn cho mình. Thấy tên Hoàng An Tử kia chẳng biết gì mà cười cười, An Tử liền đắc ý, chuyện khóa máy làm cậu phiền muộn rốt cuộc tan thành mây khói.

Quả nhiên phương pháp giảm bớt buồn khổ chính là trả thù a, An Tử rất là hưởng thụ mà gật đầu, chuẩn bị trở về trấn an Tiểu Lục Nhi, miễn cho mình bị trả thù.

Sau đó lại hàn huyên vài câu, chuyện của An Tử đã được giải quyết liền cũng chẳng còn hứng trí mà giả vờ khốn khổ nữa, ngáp một cái, nói: “Ngày hôm qua tôi phải nghĩ cách giúp Tiểu Lục, chưa được ngủ ngon nên có chút mệt, anh An Tử, hôm nay làm phiền anh quá, nếu không còn việc gì thì anh về trước đi, rồi sau giúp tôi cũng được.”

Hoàng An Tử ngay lập tức hiểu ý An Tử, gật gật đầu. Cười vui vẻ nhìn An Tử, vẫy tay, nói: “Được, vậy chia tay trước, sau này có cơ hội nói chuyện tiếp.”

An Tử cũng gật đầu, thâm tình vẫy tay với Hoàng An Tự, vừa nói: “Anh An Tự, tạm biệt.”

Sau đó hai người đứng dậy, cùng đi ra cửa Mcdonald. An Tử đi hướng nhà ga, Hoàng An Tự có xe riêng, liền đi đường khác. Hoàng An Tự chờ đến khi An Tử đi xa, quay đầu nhìn lại cậu trai mặc áo sơ mi vàng đang đứng ở nhà ga chờ, không khỏi cười đến thâm ý, con người vốn ôn hòa trở nên sắc bén, phản xạ ra ánh sáng của chiếc xe.

An Tử... Cậu cũng can đảm gớm, tử tội của mình cũng dám đổ lên đầu huynh đệ, cậu thực sự nghĩ tôi không biết sao...

3. Chương 3

Sau khi Hoàng An Tự hứa giúp đỡ An Tử giải quyết vấn đề, cậu thật vui vẻ mà mời Tiểu Lục ăn lão đàm dưa chua một tuần.

Theo lời cậu nói thì lão đàm dưa chua khẩu vị đủ nặng, xứng với cái miệng kén ăn của Tiểu Lục. Về phần ăn món này đến bảy ngày liên tục, An Tử thật xấu hổ mà đỏ mặt, không thể cho cậu ấy loại tốt nhất nên chỉ có thể dùng số lượng để áp đảo chất lượng. Tiểu Lục tử đáng thương phải ăn lão đàm dưa chua một tuần, ngay cả đánh rắm cũng ra mùi dưa chua.

Nhưng lần mời khách này của An Tử cũng không nhận được phản hồi tốt. Từ góc độ của Tiểu Lục tử mà nói thì mỗi lần đi pha mì cậu lại cứ có cảm giác cúc hoa sắp tàn; theo góc độ của Hoàng An Tự mà nói, vài ngày chậm chạp không có kết quả, di động vẫn bị khóa, An Tử sắp có cảm giác như dưa chuột héo.

Ngày thứ ba, An Tử rốt cục không kiềm chế được, dùng móng tay uy hiếp Tiểu Lục cho mượn điện thoại, nếu không cho cậu mượn, cậu liền tự sát, thì thể sẽ lột dưới ván giường của Tiểu Lục, hàng đêm làm bạn với Tiểu Lục. Tiểu Lục bị áp bức đến thành thói quen, đành phải lấy điện thoại yêu quý ra, bị An Tử một trao đoạt mất.

An Tử vốn chuẩn bị gọi điện, nghĩ lại mỗi lần nghe thấy âm thanh của tên kia lại gặp điều không may, vì thế chỉ gửi một cái tin nhắn, ngắn ngủn mấy chữ, bao gồm lời kéo làm quen, tín nhiệm của cậu dành cho Hoàng An Tự, cùng với sự chờ đợi sự việc được giải quyết.

– Anh An Tự, sau khi xong việc nhớ nhắn tin cho tôi, tôi chờ anh!

Sau đó tin nhắn cứ như đá chìm xuống đáy biển, không không không, đá chìm đáy biển cũng không phải như vậy, tảng đá chìm xuống biển còn nhìn thấy cái bóng dáng, có thể khẳng định tảng đá này còn ở dưới biển, nhưng tin nhắn của cậu vài ngày cũng không có trả lời, ngay cả chuyện đối phương có nhận được hay không cũng không thể biết. An Tử lại nhắn thêm một tin: Anh An Tự, anh có nhận được tin nhắn lần trước không, sự việc khó giải quyết quá sao?

Vì thế An Tử mỗi ngày đều bám vào mép giường Tiểu Lục cười đến âm trầm, hỏi có tin nhắn trả lời hay không? Tiểu Lục sợ hãi lắc đầu, sau đó An Tử liền mặt lạnh quay về – tin nhắn lần này cũng là có đi mà không có về.

An Tử mắng nói: “Đồ phá hoại a, tình hình này là hai cái tin nhắn lần trước đều đi tự tử hết rồi, cái trước đi, cái sau cũng đi cho có đôi.”

Nề mã, đến có đi mà không có về a!

Lại chờ thêm ba ngày, lúc này An Tử mất hứng rồi, cậu ả ả cảm giác tên Hoàng An Tự cận bã kia có thể là đang lừa gạt cậu, nhất thời tức giận trong lòng, nhấn điện thoại trong phòng ngủ gọi thẳng cho tên kia.

Trong quá trình chờ điện thoại, An Tử kinh ngạc phát hiện ra rằng mỗi ngày cậu đều nhìn chăm chăm vào số điện thoại của Hoàng An Tự đến nỗi bây giờ bấm số đến là thuần tay.

Đây thực sự là một di chứng đáng sợ a! An Tử cảm thấy rất có lỗi với bạn gái cũ, trừ phi ghi chú khắp nơi, nếu không thì tuyệt đối không thể nhớ được số của bạn gái.

Trong lúc suy nghĩ miên man, điện thoại đã được kết nối. Tiếng nói trầm ổn của Hoàng An Tự truyền qua điện thoại vào tai An Tử, nghe như thế nào cũng là không đủ.

“Alo, tôi là Hoàng An Tự.”

“Anh An Tự, chuyện số di động kia giải quyết được chưa?” giọng nói có chút trách móc.

“Chuyện này a,” Hoàng An Tự có vẻ như chưa phát hiện ra, ngữ điệu nói chuyện vẫn ôn hòa, hơi thở truyền qua micro nghe vang vang, “Tôi đang chuẩn bị nói chuyện với cậu về chuyện này đây, việc này giải quyết khá là phiền toái, bởi vì cậu, à, là bạn của cậu chứ, quá rầy phạm vi rất rộng, khiến cho mọi người phần nộ, cho nên dù tôi có tùy tiện xin hủy lệnh khóa máy thì vẫn có chút phiền phức.”

An Tử nghe có vẻ nghiêm trọng như vậy, phản ứng thứ nhất chính là lệ rơi đầy mắt, cảm thán tự gây nghiệp chướng thì không thể sống, nhưng mà nghĩ lại, loại lý do thoái thác này có thể là lừa dối hay không, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, oán hận nghĩ, Hoàng An Tự anh muốn thối phòng sự thật sao.

Nhưng là tình huống bức người ta không thể không cúi đầu, việc này xét ra thì An Tử vẫn là bị vây ở thế yếu, trong trạng thái bị động, trừ khi cậu nhịn đau bỏ đi số điện thoại này, nếu không thì vẫn phải tiếp tục bị động.

“Vây... làm phiền anh An Tự rồi.” An Tử nghĩ một đằng nói một nẻo, nắm chặt tay buộc bản thân không được thốt ra lời thô tục.

Hoàng An Tự cũng hứa hẹn rõ ràng, vả lại tiếng nói của anh nghe cũng rất trầm ổn, trong lòng An Tử dễ chịu một chút, dập điện thoại mà bắt đầu giậm chân.

Bạn bè trong phòng thấy An Tử đang ở trong trạng thái không hình thường, đều núp xa ra, xung quanh cậu một thước là hoàn toàn trạng thái chân không. Nhưng cho dù có phát điên như thế nào cũng vô dụng, Hoàng An Tự người ta rất bình tĩnh, phỏng chừng trời sụp xuống một cái thì cũng chỉ cười nhạt mà thôi.

Việc này dần dần hướng đến trạng thái xấu hổ, tâm tình An Tử bắt đầu sôi ruột, không kiên nhẫn. Chờ đợi hồi âm của Hoàng An Tự đã bắt đầu thành thói quen trong cuộc sống hàng ngày, bọn Tiểu Lục đều khuyên cậu bỏ số điện thoại đó đi, về sau có thể không lo chuyện mấy cô gái nháy máy như trước, nhưng mà An Tử chính là nuốt không trôi cục tức này, sau đó lại gọi điện thì Hoàng An Tự nói, chuyện này khó, phải chờ.

An Tử trở mắt nhìn sắp đến đầu tháng, lại bất lực. Đầu tháng, chính là lúc trừ tiền a, nhưng mà nê mã, di động vẫn đang bị khóa a! Di động bị khóa không thể dùng, tiền này liền cứ thế mà trừ đi oan uổng. Cậu An Tử này có thể không tiếc mười đồng tiền phí hàng tháng, nhưng cậu không thể chịu được việc chính mình chưa làm gì đã phải bỏ tiền ra, việc đó còn không phải giống như chưa trêu đùa được các tiểu thư, tay nhỏ bé còn chưa nắm được đã bị lấy mất tiền sao!

Ngày ba mốt tháng năm, An Tử trùng lớn đôi mắt che kín tơ máu chờ đợi ngày mùng một tháng sáu đến, sau đó trong tiếng chuông gọi ngày mới, cậu cả người nhụt chí ngồi phịch trên giường, áo ngủ gấu nhỏ Winny trùm lên đầu. Tiền cước phí tháng, nàng đã đi xa ta a... Được rồi! Lão tử rộng lượng, lão tử từ bỏ cái sim kia!

Ngủ hết ngày mùng một tháng sáu, An Tử bị Tiểu Lục lay tỉnh, rất muốn đưa chân ra đá cậu ta, lại quên Tiểu Lục tử đứng ở đầu giường, chân mình ở cuối giường, vì thế...

“Ngao!” một tiếng, chân An Tử đá vào song sắt cuối giường...

Tiểu Lục kinh hãi, nhảy thật xa, run rẩy nói: “An... An Tử, có tin nhắn.”

“Sao?” An Tử xoa xoa ngón chân đau điếng, nửa ngày mới ngẩng đầu, không kiên nhẫn nhìn Tiểu Lục nói: “Việc gì? Không phải chuyện tày đình mà cậu cũng dám gọi tôi dậy thì chờ bị lột da đi.”

Lột da... chuyện này mà không phải chuyện tày đình với cậu, cậu muốn lột thế nào cũng được a. Tiểu Lục ủy khuất nghĩ.

“Tên Hoàng gì gì đó, gửi tin đến, nói...” Tiểu Lục hưng phấn mà tuôn ra: “Sim di động của cậu đã được mở khóa rồi!”

Mở khóa cái đầu cậu ấy! An Tử hoài nghi hôm nay là mồng một tháng tư, ngày cá tháng tư đi? Vừa mười tiếng trước anh ta nói không làm được, nhất định là phải đến mồng một! Mồng một a! Mới nói cho cậu rằng đã hủy lệnh khóa thành công?!

Hoàng An Tử, anh cố ý phải không!

Nhưng mà di động không khóa nữa cũng coi như là chuyện tốt, cậu cùng Hoàng An Tử cũng có thể, một, đao, cắt, đứt! An Tử nói lầm bầm hai tiếng, nhàn nhã hát tiểu khúc mà nấp tiền vào di động, những ngày khổ sở ngăn cách cậu với cuộc sống, có bao nhiêu mỹ nữ nhớ nhung cậu a.

Màn hình khởi động quen thuộc, An Tử vừa lòng vuốt ve màn hình di động, trong lòng vui sướng hài lòng, đúng là mất rồi mà nhất lại được mới biết quý trọng a.

Không lâu sau, điện thoại rung không ngừng, không ngừng có tin nhắn gửi đến, An Tử cười đến đặc ý, hướng về mấy tên trong phòng lắc lắc điện thoại cười đến đáng khinh: “Về sau cho bạn gái của các cậu xem di động rung như thế này, không kém trứng rụng là bao nhiêu!”

Nhất thời ánh mắt mấy anh chàng dừng trên di động của An Tử trở nên quỷ dị, An Tử, cho nên theo ý của cậu, tay của cậu đang... nhận tiết tấu tự an ủi sao?

An Tử cũng không biết mọi người đang nghĩ gì, khó có được hưng trí mà trả lời một cái tin nhắn, mặc kệ mà tin nhắn cầu xin nói lại của bạn gái ‘đồ trang điểm’ trước đây hay là của một cô bé không biết tên trong nhóm bạn.

Đột nhiên, có điện thoại gọi đến, hai chữ ‘Lão Mẹ’ hiện trên màn hình, tay An Tử run lên, hoàn toàn không nghĩ đến là tin tức của mẹ lại nhanh nhạy như vậy, cậu do dự mà tiếp máy.

“Alo.... mẹ ạ.”

“An Tử a!” ngữ khí mẹ có chút cao vút, trong giọng nói có thể nghe thấy vài phần kích động, “An Tử người ta giúp con giải quyết sự việc, con cũng không đến nhà người ta cảm ơn sao? Đứa nhỏ này ngay cả điểm ấy cũng không hiểu chuyện. Mẹ sắp xếp cho con rồi, năm giờ tối nay, phòng 201 Bảo Ước tửu lâu, đến lúc đó ăn mặc chỉnh chu một chút, mẹ mang con đi gặp bạn cùng phòng thân thiết ngày xưa của mẹ.” Lão mẹ tuôn ra một tràng.

An Tử đau kịch liệt nhắm mắt lại, lấy tư thế thấy chết không sờn mà đồng ý: “Con, biết rồi.”

Tôi biết đêm nay nhất định là một hồi Hồng Môn Yến đấu trí so dũng khí, khảo nghiệm lực nhẫn nại cũng hành động!

Đến đây đi Hoàng An Tử, anh tất nhiên sẽ thảm bại dưới giày chơi bóng của lão tử!

Cười lạnh, An Tử dập điện thoại chụp bàn đứng dậy lớn tiếng hát vang: “Tiến lên! Tiến lên!”

“Nhìn không ra cậu còn rất yêu nước!” một anh chàng bình luận từ đáy lòng.

“Đó là đương nhiên, lão tử là chiến sĩ!” mục quang An Tử sáng ngời nhìn thẳng về phía trước, giống như chiến sĩ trẻ dám đối đầu trực diện với kẻ địch, đấu trí so dũng khí!

Nửa giờ trước lúc hẹn, An Tử hùng dũng khí phách hiên ngang xuất phát đến nơi hẹn. Lúc đi vào, trong phòng không một bóng người, An Tử là người đầu tiên đến.

Đợi không bao lâu, cửa bị một cánh tay thon dài đẩy ra, lộ ra cả cổ tay cùng cánh tay, sau đó là cả người. Hoàng An Tử không trực tiếp tiến vào, mà nghiêng người có lễ: “Mời bác vào trước.”

An Tử thâm oán trách, giả vờ cái gì chứ!

Tiếp theo là mẹ An Tử cười đến run rẩy cả người mà đi vào, thấy cậu đang ngồi nhàn nhã liền lườm cậu một cái, An Tử vội vàng ngồi lại nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cửa.

Tiếp theo là một người phụ nữ đi vào, An Tử lập tức đoán được đây là ai, nháy mắt đứng lên cười cũng một bộ ưu nhã, kêu lên: “Cháu chào bác.”

Người phụ nữ vội vàng nói: “Aiz ~ chào An Tử ~” sau đó bà ngồi vào bên cạnh mẹ cậu, hâm mộ mở miệng khen ngợi: “Thật là hâm mộ cậu có đứa con hai như thế, bộ dáng đẹp trai lại hiểu chuyện. ”

Mẹ An Tử liếc cậu một cái, khinh thường nói: “Cậu đừng để bị tiểu tử này lừa, nghịch ngợm lắm, toàn mang đến phiền toái cho tớ đó.”

Người phụ nữ kia che miệng cười rộ lên, An Tử quần bách đỏ mặt, xấu hổ mà kêu lên một tiếng: “Mẹ... con đâu có!”

“Còn nói không có!”lão mẹ mặc kệ, trừng mắt nói: “Chuyện kia không phải là phiền toái sao? Số di động bị khóa còn làm phiền An Tử giúp con, con nói nghịch hay không nghịch?”

Lời này vừa nói ra, mồ hôi lạnh của An Tử liền đổ ra xối xả, trộm liếc Hoàng An Tự, thấy anh như trước cười có lẽ không giống như phát hiện ra cái gì liền thả ra một hơi. Vừa rồi suýt chút nữa là lộ ra.

Hoàng An Tự nhận thấy ánh mắt của cậu, quay đầu nhìn lại, nhất thời bốn mắt gặp nhau. Lúc sau, An Tử quay ra chỗ khác, hỏi một vấn đề không liên quan: “Mẹ, ba đâu?”

“Lại đi công tác rồi.” lão mẹ trả lời cho có lệ, chỉ để ý ngồi sát vào bạn cũ nói chuyện phiếm. An Tử bị vắng vẻ ngồi một bên. May mắn là không lâu sau đồ ăn được bưng ra, lão mẹ cũng mẹ Hoàng An Tự mới yên tĩnh, bắt đầu dùng bữa. Trong phòng, bị ánh mắt của lão mẹ mấy lần ám chỉ, An Tử đều làm bộ như không phát hiện, cuối cùng lão mẹ lấy giày cao gót tao nhã mà mềm mại dẫm lên chân cậu, cậu rút cuộc mới không kiên nhẫn đứng lên.

“Lần này rất cảm ơn anh An Tự đã giúp đỡ, xin kính anh một ly.”

Hoàng An Tự cũng đứng dậy nói: “An Tử khách sáo quá, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

Hai người mẹ vui mừng nhìn hai đứa con đang đứng, mặc kệ là tướng mạo con mình hay con người kia, không khỏi nhớ lại quãng thời gian hào hoa phong nhã của mình, từ khi nhận lời của người theo đuổi khác nhau, cùng nhau chia sẻ bí mật, tựa như hai đóa hoa tỷ muội.

Không nghĩ đảo mắt vài năm, hai người đều gả đi, con trai cũng lớn như vậy rồi, giống như tuổi trẻ năm đó của hai người vậy.

Mẹ Hoàng An Tự cười cảm khái, nói: “Aiz, cậu còn nhớ năm đó chúng ta nói sinh con rồi kết thành thông gia?” Bà nghiêng đầu hỏi mẹ An Tử bên cạnh.

“Đương nhiên còn nhớ rõ. ” mẹ An Tử cũng cười.

Năm đó hai người tình cảm rất tốt, tuy rằng có nhiều người theo đuổi không ngớt, nhưng lại chẳng có người làm cả hai vừa lòng. Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến ảo tưởng thành gia sinh con của hai người. Vì thế nói rằng, nếu một bên sinh con trai một bên sinh con gái thì sẽ kết thành thông gia. Kết quả là vào một đêm nguyệt hắc phong cao, hai người cùng bày ra một hồi oa oa thân tương lai. Đây cũng là lý do vì sao tên hai đứa con đều có một chữ ‘An’. Ai ngờ đến cuối cùng hai người đều sinh con trai. Đề tài này hiển nhiên khơi mào ký ức của hai người phụ nữ, cả hai liến dút khoát không ăn cơm, cậu một câu tớ một câu mà hàn huyên, chỉ lưu lại An Tử cũng Hoàng An Tự chẳng hiểu chuyện gì mà ngồi xuống.

Nghe được câu ‘kết thành thông gia’, An Tử cảm thấy quan hệ của cậu cùng Hoàng An Tự trở nên kỳ lạ. Nếu Hoàng An Tự là một mỹ nữ, thì hẳn sẽ là một nữ nhân có cá tính, chinh phục được cũng sẽ mang lại khoái cảm, vấn đề là, Hoàng An Tự là một người đàn ông. Còn là một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, lại là người có thù oán với mình.

Thú vị – buồn nôn – trứng đau.

An Tử thấy mẹ không giám sát, liền không thèm liếc nhìn Hoàng An Tự một cái, vung đũa lo ăn. An mẫn, liền uống một ngụm sữa chua trong chiếc cốc chân dài.

Lúc này mẹ An Tử liền đột nhiên hưng phấn mà ngắt đầu, đề nghị nói: “Nếu không hôm nào An Tử cũng An Tự đi ra ngoài trao đổi tình cảm đi!”

Nhất thời run lên, sữa chua từ trong khóe miệng rót ra, toàn bộ rơi xuống đũng quần.

Hiện tại trong đầu óc của An Tử đều là mấy từ: chất lỏng màu trắng, tràn ra từ khóe miệng, quần, đũng... trời đất quay cuồng giống như bị sét đánh.

Hoàng An Tự ở một bên vẫn cười ôn hòa như trước, chỉ là khi nhìn vào chỗ quần kia của An Tử, ánh mắt trở nên ý vị thâm trường.

Nội tâm An Tử rít gào: Mẹ ơi là mẹ, sao mẹ lại tự chủ trương như thế. Tự chủ trương là hại chết người đó!

4. Chương 4

Hai đại lão gia cùng một chỗ thì có thể làm được gì?

Cùng 'làm' cúc hoa của nhau? Cùng song kiếm hợp bích? Hoặc là anh nắm của tôi, tôi cầm của anh? Nhưng tất cả những giả thuyết trên đều không thể thực hiện trên người An Tử và Hoàng An Tự.

Mẹ An Tử cũng mẹ Hoàng An Tự lâu rồi không gặp nhau nên có thật nhiều chuyện để nói, về gia đình, về công việc, về đồ trang điểm cùng các loại mốt mới nhất. Bữa cơm này một tiếng rưỡi cũng chưa xong, mẹ An Tử nhưng thật dứt khoát vung tay đuổi con trai đã ăn xong và đang nhàn nhã ngồi chơi điện tử.

“An Tử, dẫn An Tự đi ngắm cảnh đêm, đừng nghịch mãi mấy trò chơi trong điện thoại.” Một câu nói chính là không cho trốn tránh, An Tử bĩu môi, không cam tâm cất máy đi.

Mẹ Hoàng An Tự che miệng cười rộ lên, nói, “An Tử là đang nhắn tin với bạn gái đi?”

Nhìn xem chăm chú như thế cơ mà! Không giống An Tự nhà bác, suốt ngày làm bạn với công việc, trong cuộc sống cũng chẳng có gì ham thích.”

An Tử liếc Hoàng An Tự một cái, chỉ thấy tên kia cười đến bất đắc dĩ, liền đứng lên, cậu nhất thời lại cảm thấy mình bị vây ở thế hạ phong, nếu Hoàng An Tự ra ngoài cửa trước, thì cậu giống như là tiểu lâu la đi theo vậy.

Tiếng cười của hai người phụ nữ từ sau cửa truyền đến lỗ tai, An Tử ảo não liếm liếm môi.

“Ăn ngon không?”

Âm thanh của Hoàng An Tự đột nhiên xuất hiện từ phía sau, miệng của anh để sát vào tai An Tử, An Tử bị dọa nhảy dựng, quay đầu nhìn lại anh, Hoàng An Tự đang cười, cũng liếm liếm môi.

“....”

Dựa vào chiều Phạt Sơn Vô Ảnh của anh! Đây quả thực là khiêu khích trắng trợn, cười nhạo gia ngay thơ sao?!

An Tử không chút nghĩ ngợi, bật người cãi lại: “Miệng của gia đương nhiên là thơm rồi!” Ý của cậu là, miệng của gia thơm, cho nên gái mới đến cần mút nhiều như thế đáng tiếc lúc ấy dưới tình thế cấp bách nên chưa kịp nói nửa câu sau.

Hoàng An Tự: “Sao cơ?”

Sau đó anh vẫn như trước cười đến không chê vào đâu được, còn ra vẻ vô tội, nói: “Tôi không tin. ”

Chuyện này anh không tin tôi cũng không có cách! An Tử cậu còn không có ngốc đến nỗi muốn đi chứng minh miệng mình có thơm hay không. Bằng không chính là cậu liếm anh hoặc anh liếm cậu, hoặc là cả hai cũng liếm, nhưng An Tử cậu từ trước đến nay chỉ hôn con gái!

Không thèm quan tâm đến tên kia, cậu quăng bóng dáng cao ngạo của mình đi ra cửa, Hoàng An Tự nhướng mày, bước nhanh ra cùng.

Phố xá ban đêm... rất sáng sủa. Đèn đường cao cao chiếu xuống khiến thành phố sáng như ban ngày, An Tử cố ý đi thong thả, quay lại hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Cậu muốn đi đâu thì tôi đi đó.” Lời này nói xong, An Tử lại bị vây vào thế bị động.

“Hừ!”

Mông đại gia An Tử cậu còn quý hơn mặt của Hoàng An Tự kia, cần gì phải tranh giành mấy điểm nhỏ bé như vậy An Tử lắc đầu liền đi, búng ngón tay một cái: “Đi theo tôi!”

Đi vài bước, trộm liếc mắt một cái thấy Hoàng An Tự vẫn không có đi theo, An Tử có chút chột dạ. Nghĩ có phải là mình đi nhanh quá nên bỏ rơi người kia rồi không? Nhưng mà một người lớn như thế đi lạc có thể gọi taxi về nhà mà, cho nên cậu cũng không sốt ruột, chậm rãi như trước ở trên đường.

Phố xá yên tĩnh như vậy, anh đẹp trai và chị xinh gái bất ngờ gặp gỡ nhau thì tốt biết bao nhiêu. An Tử gãi gãi đầu, chuẩn bị nghênh đón một lần gặp gỡ tuyệt vời như vậy.

Cánh tay bị người ta đụng phải, An Tử tao nhã quay lại, thấy một cây Sundae siêu lớn hiện ra trước mặt mình.

“.....”

Mắt liếc nhìn lại, nê mã a, Hoàng An Tự đang cười sáng lạn quơ quơ cây Sundae to đùng kia, nói: “Không ăn à?”

“.....”, lông mi An Tử co rút.

“A....?” Hoàng An Tự đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ: “Là vì không tiện ăn sao?”

Không tiện ăn... Anh cho là... tôi đến tháng sao, không tiện ăn? Nói cho anh biết, chu kỳ của tôi ngày nào cũng đến, mỗi lần đến là phóng vào cái miệng nhỏ nhắn của nữ nhân, anh hâm mộ chưa?

An Tử chop lấy cây Sundae, oán hận cắn một miếng. Lại liếm liếm.

Gian kế của Hoàng An Tự thực hiện được, thản nhiên đi về phía trước, lúc An Tử nhận ra thì mới bước nhanh đuổi theo. Trong lúc hai người không nói chuyện, Hoàng An Tự luôn quay đầu lại nhìn cậu.

Rốt cục, An Tử không nhịn được nữa, thái độ không kiên nhẫn hỏi: “Nhìn gì?!”

“Tôi phát hiện... cậu thể nhưng thích liếm kem nha.”

Nhất thời ghen lời.

“Vậy cậu hay liếm nam hay là nữ?”

An Tử một ngụm phun ra, kem màu trắng dính đầy khóe miệng, hét to: “Cái đầu anh ý! Lão tử đương nhiên liếm nữ rồi, anh mới liếm nam ấy!”

Bên đường có vô số người nhìn qua, trong đó không thiếu mỹ nữ, giờ phút này cậu... tuyệt vọng nhắm mắt lại, sau đó tự nhủ với lòng mình, An Tử, trời giáng tên này xuống để diệt mày a!

Hoàng An Tự chỉ là im lặng cười cười, đẩy An Tử, lại bị cậu chán ghét gạt ra.

Bọn họ đi vòng quanh ngã tư một vòng, lúc trở lại khách sạn, Hoàng An Tự đột nhiên mở miệng: “Cậu có nhớ trước đây chúng ta cùng nhau chơi đùa không?”

Chuyện lâu như vậy làm sao tôi nhớ rõ! An Tử nhanh chóng trả lời: “Không nhớ rõ. Có chuyện gì sao?”

“Cậu lấy hết tiền trên người tôi. Đi mua một cây kem. Sau đó mút đến vang tám tắc.”

“.....”

Cái đầu anh ý! Không thèm nhìn Hoàng An Tự, An Tử đi vào phòng, thấy mẹ mình cùng mẹ Hoàng An Tự vẫn còn ngủ gấu, nói: “Mẹ, con về ký túc xá trước đây, về muộn

không tốt lắm.”

Chưa thấy mẹ cậu đáp lại, Hoàng An Tự đi vào sau cũng nói: “Bác, mẹ, con cũng phải đi đây, mai còn phải đi làm.”

Mẹ An Tử vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghe thế liền đổi giọng: “An Tử, con đi đi, có thể về rồi.”

Mẹ, lòng của mẹ quả nhiên là thiên vị a! Đối xử tử tế với Hoàng An Tự như vậy, tại sao lại không đối xử với con để tốt một chút?

An Tử buồn bực chào từ biệt hai vị mẫu thân, căn cứ theo lễ phép cũng chào Hoàng An Tự, không nghĩ lại cho anh ta cơ hội nói: “An Tử, tôi đưa cậu về, tôi có xe.”

Có xe miễn phí không ngồi còn muốn tự mình rút tiền túi đi xe sao, vậy thì cũng quá ngốc rồi! An Tử vui vẻ đồng ý, đi theo Hoàng An Tự.

Hơn mười phút sau, xe dừng trước cổng trường đại học.

An Tử vội vàng xuống xe, Hoàng An Tự gọi cậu lại: “An Tử. Số QQ của cậu là bao nhiêu?”

“xxxxxxx” An Tử nhanh chóng nói xong, mặc kệ Hoàng An Tự có nhớ được hay không, đóng sập cửa xe rồi bước đi. Hoàng An Tự nhìn thấy bóng dáng xa dần của cậu, cười sờ sờ cái mũi, trở về...chờ tôi.

An Tử quay về phòng ngủ thì đã khuya, chờ đến lúc cậu mở QQ trên máy tính, request của bạn bè đã dài cả một xâu, chọn nữ tính, nếu tư liệu là nam thì từ chối, An Tử đột nhiên nghĩ đến Hoàng An Tự, không biết trong chuỗi request này có anh ta không. Nghĩ đến người đàn ông vẻ mặt ôn hòa đó cậu lại nổi một trận da gà, Hoàng An Tự kia mang lại nguy hiểm quá cường đại, tổng cảm thấy được dưới tươi cười đó cất giấu bí mật không muốn cho người khác biết, tuyệt đối không thể vạch trần, vạch trần rồi phỏng chừng chính là... không phải cậu chết thì là đồng quy vu tận.

Cả người run lên, sau đó có tin mới đến, An Tử vừa nhìn, ra là hình khuôn mặt của một mỹ nữ.

Nhất thời bay bổng lên, thấy đối phương gửi đến tin:

An Tử bật người giống như chú cún nhỏ, trả lời một câu: Mình rất khỏe. >

Mỹ nữ che miệng cười duyên.

< chúng=“” ta=“” ở=“” cùng=“” thành=“” phố.=“” > mỹ nữ nói.

Đây là duyên phận a. > An Tử cọt nhả.

Mỹ nữ lại cười duyên, trả lời: < đúng=“” vậy.=“” mình=“” cũng=“” hiểu=“” được.=“” duyên=“” phận=“” đã=“” cho=“” chúng=“” ta=“” gặp=“” nhau.=“” >

Cô gái này văn nghệ ghê, An Tử nghĩ, những cô gái loại này thường là lớn lên thanh tú, tốt nhất còn cảm tính một chút, đến lúc cảm tính biến thành gợi cảm cũng không tồi.

Vừa mới chuẩn bị pha chút văn nghệ trong câu trả lời, cô gái bên kia lại nói: < mình=“” đi=“” tắm=“” đã.=“” >

Nhất thời cảm thấy được lời thâm tình định nói ra giống như đánh rắm, theo gió mà bay đi, An Tử trả lời:

Cô gái kia không đáp lại.

Thực sự là muốn đi tắm rửa, nhưng đáng tiếc không phải là cô gái.

Hoàng An Tự đứng trước máy tính, cúi người nhìn thấy câu trả lời của An Tử, nhướn mày, cảm thấy được lúc trước mình lựa chọn giới tính là con gái rất sáng suốt, không uống phí một lần xin số QQ. An Tử này chính là một sắc lang thực sự đói khát.

Cũng không biết sắc lang đói khát gặp mãnh lang, ai thắng ai thua? Hoàng An Tự tâm tình tốt xoay người hướng vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Hoàng An Tự tắm xong, để trần đi ra khỏi phòng tắm, trực tiếp bước đến bên máy tính, liền đứng thẳng, gõ câu trả lời: < tắm=“” xong=“” rồi.=“” câu=“” chuyện=“” đâu?=“” >

Hệ thống chat của An Tử truyền đến âm thanh tích tích, An Tử mở tin xem, xem xong, cười tà trả lời: < vậy=“” mình=“” kẻ=“” nhé.=“” có=“” hai=“” ngọn=“” núi,=“” dưới=“” chân=“” núi=“” có=“” một=“” cái=“” động,=“” trong=“” động=“” có=“” một=“” con=“” cự=“” long,=“” ra=“” ra=“” lại=“” vào=“” vào...=“” chuyện=“” này=“” thú=“” vị=“” không?=“”>

Mặt Hoàng An Tự không chút thay đổi, nhìn thời gian, đã mười một giờ, lại trả lời: < cậu=“” luôn=“” thức=“” khuya=“” như=“” vậy=“” sao?=“”>

Một giọt nước rỏ từ trên tóc xuống, rơi vào bàn phím, Hoàng An Tự bất đắc dĩ phải tạm thời tránh đi lấy cái khăn mặt lau tóc. Lúc trở về đã thấy trong khung có tin trả lời, sững sốt.

An Tử nói: < bởi=“” vì=“” mình=“” là=“” mãnh=“” nam=“” bóng=“” đêm!=“”>

Nhìn những lời này có thể tưởng tượng ra biểu tình đặc ý dào dạt của cậu.

Hoàng An Tự nhất thời cười khê thành tiếng, tay trái lau tóc ướt sũng, tay phải gian khổ đánh vài chữ — < bộ=“” phận=“” nào=“” trên=“” người=“” bạn=“” là=“” mạnh=“”>

5. Chương 5

Hai tháng trôi qua như gió.

Trung tuần tháng tám, sắp đến Quý tiết, càng đến gần ngày đó càng nguy hiểm.

Đầu tiên là Vương Nhị trong phòng bắt đầu biết yêu, mỗi ngày đến xịt nước hoa dưới nách, súc miệng bằng cồn, trước khi đi hẹn hò còn phải hút một điếu thuốc, còn khoa trương nói, như thế mới là mùi vị nam nhân.

An Tử đã từng nghĩ đến, cậu biết cái gì là mùi vị nam nhân sao? Chỉ biết công phu mặt ngoài, nông cạn!

Tiếp theo là Tiểu Lục Tử lần đầu tiên chơi võng du, thế nhưng lại cùng đối tượng trên internet người nông ta nông sống chết chết, hơn nửa đêm còn nháo loạn cả lên, mỗi lần cô gái kia gọi điện đến là diêm báo ngày hôm sau Tiểu Lục sẽ choáng váng đầu óc, như bị nuốt mất hồn phách vậy.

Còn một việc nữa làm An Tử càng cảm thấy sự tình trở nên nguy hiểm. Quả nhiên là do Quý tiết, cậu tổng cảm thấy được như mình bị trộm mất linh hồn, hoặc là bị diêm quỷ hút tinh khí. Thỉnh thoảng lại gặp người, sau đó cảm thấy trống rỗng. Mỗi lần gặp người, cậu đều nghĩ đến mỹ nữ kia, nick trên mạng là cô gái tên ‘An Toàn...’ – cũng chính là người lần đó hỏi bộ phận nào trên người cậu là mạnh nhất.

An Tử còn nhớ, lúc nhận được tin nhắn đó cậu đang gặm lê, kết quả thiếu chút nữa là đánh rơi xuống đất. Cậu suy nghĩ hồi lâu mới có thể trả lời: Có thể đi vào bạn là mạnh nhất.

Kết quả đối phương trả lời lại rất nhanh: Vậy có thể đi vào của cậu thì sao, có mạnh hay không?

An Tử lau mồ hôi lạnh, đặt lê sang một bên, lại vuốt vuốt tóc, cúi đầu còn thực sự trả lời lại bằng sáu ký tự.

Đúng vậy, chính là sáu ký tự: “.....”

Vì thế nên cậu nhớ kỹ cô gái này. Người này không giống như những nữ sinh khác, rất đặc biệt.

Còn có, nàng hình như đi làm suốt ngày, mấy ngày nay, An Tử sẽ không tự chủ được mà ở trên internet đợi nàng tan tầm, sau đó nói mấy câu, buổi tối theo thường lệ chúc ngủ ngon. Mỗi lần nhìn thấy nick của nàng off, An Tử mới có thể an tâm mà tắt QQ đi.

Hiện tượng quỷ dị này của An Tử cùng với nhóm sắc lang trong phòng ký túc vừa nói, bọn họ đều nhất trí cảm thấy được An Tử đang yêu nhưng cậu sống chết lại không thừa nhận a. Hai người bây giờ ngay cả tên đối phương còn không biết, giọng nói còn chưa nghe qua, thậm chí ảnh của nhau cũng chưa trao đổi, mà quan trọng nhất là, giường còn chưa lên tới, An Tử làm sao có thể tin mình lại yêu một cô gái như thế.

Cho nên hiện tại An Tử cảm thấy rất nguy hiểm, rất kỳ lạ, ngay vừa rồi khi đang nhớ nhưng, cậu xem lại ghi chép những cuộc nói chuyện của hai người một lần, lại còn ngây ngô cười.

Cô gái kia so với những nữ sinh khác đều lạnh lùng hơn, cường thế hơn, nhưng lại ngẫu nhiên biểu hiện ra ôn nhu, đem An Tử biến thành một vùng nước xuân – nàng sẽ thực cẩn thận dặn dò cậu phải chú ý ăn uống, không nên ăn đồ không tốt bị tiêu chảy. Tình huống như vậy xảy ra liên tục đến ngày hôm nay, An Tử đã thiếu kiên nhẫn. Rốt cuộc lần đó sau khi login, cậu liền gửi tin qua:

- Phải thử, đầu tiên cần xác định là đối phương có phải là hoa đã có chủ không.
- Thử như trước, tiếp theo phải xác định xem tính hướng của đối phương có bình thường không.
- Vẫn thử, tiếp theo là bài trừ khả năng khủng long.

Quyết đoán tung mồi.

An Tử nhất thời vui vẻ đến nở hoa, vừa định trả lời “Liều mình bồi quân tử”, ngẫm lại rất lỗ mãng nên làm ngược lại: – Lấy lùi làm tiến, cần hiểu biết đối phương một chút cũng tốt.

Thầm mắng một tiếng, quả nhiên lại bị nàng trốn tránh, nhìn một cái, khẩu khí lạnh lùng này, có bao nhiêu hăng hái! Quả nhiên như một chén rượu đế mạnh, đã cay đủ nóng nha!

Trái tim An Tử đập bình bịch, ngón tay phát run mà đánh tin gửi qua:

Chữ ‘sâu’ này dùng rất khéo léo, An Tử thực tự nhiên là hiểu sai, hắc hắc hai tiếng, ngón tay như bay:

Còn đang chuẩn bị đánh mấy hiệp, không nghĩ đến việc này nhanh như vậy liền thành, rất ngoài dự kiến của An Tử! Ngoài ý muốn giống như việc nghĩ lực dẻo dai của mình tốt lắm, kết quả là tảo tiết!

An Tử mang theo tâm tình phức tạp hỏi:

An Tử hưng phấn hận không thể bắt người vọt vào nhà bếp dốc bia lên mặt. Đêm nay phải ngủ sớm, ngày mai mới có diện mạo tinh thần tốt – tuy rằng An Tử cảm thấy mị lực của mình hoàn toàn có thể nắm được đối phương, có điều... họa vô đơn chí, à không, là dột hoa trên gấm chuyện tình này làm cũng không thừa a.

Sáng sớm tinh mơ, chim non vừa ra khỏi tổ, An Tử cũng mang theo chim nhỏ rời giường. Đứng trước gương chùng nử tiếng, cậu mới suy sụp mà đi ra.

Làm kiểu tóc gì đây? Tà mị? Cool? Thư sinh? Sáng sủa? Hay là bảo thủ một chút?

Mặc quần áo như thế nào? Chín chắn? Sporty? Bình thường? Không theo thời trang? Không, loại cuối cùng nhất định là không được.

Đi giày gì? Giày da? Dép lê? Giày thể thao? Giày cứng? Giày vải? Giày gót cao?

.....

Sốt ruột cào tóc, An Tử mang bàn chải đánh răng vào phòng tắm. Xem ra cậu vẫn là nên mặc như bình thường ra ngoài, ăn mặc làm ra vẻ quá chỉ sợ lại làm tan vỡ chính hình tượng của mình.

Thời gian hẹn gặp là mười rưỡi, địa điểm hẹn hò là do nữ sinh kia chọn – thế nhưng thực khéo chính là cửa hàng McDonald gần trường cậu. An Tử tràn đầy tin tưởng cảm thấy rằng, an bài như vậy không phải bởi duyên phận làm cho bọn họ đến gần nhau thì cũng vì nữ sinh biết sẵn sóc, cố ý tìm nơi hẹn gần cho cậu.

Khẽ ngâm nga một bài hát, An Tử dọc đường cảnh xuân đầy mặt, thấy mấy chiếc xe đi trên đường đều nhìn không được mà vẩy tay thăm hỏi, nói tiếng “Buổi sáng tốt lành”, đã có vô số taxi đỗ tại bên đường trùng chiều chờ An Tử lên xe, kết quả trở mắt nhìn cậu đi qua xe của mình – vẩy tay với một chiếc xe nữa.

Chờ đến lúc ngồi vào cửa hàng McDonald, An Tử thấy thời gian còn sớm, đến bên quầy gọi món, lấy một cốc Flurry khai vị rồi chậm rãi trở về chỗ ngồi.

10 giờ 27 phút, An Tử uống xong cốc Flurry, nhìn thấy chỗ ngồi đối diện vẫn trống trơn như trước, có chút không biết phải làm sao, nghĩ nghĩ, lại đứng dậy đi mua một cốc Flurry hương vị tương tự.

10 giờ 30 phút, An Tử bồn chồn canh giữ bên bàn, hai tròng mắt tròng lớn nhìn chằm chằm ra cửa, lưu tâm quan sát để xem có cô gái tầm tuổi mình tiến vào không. Thực thất vọng là, con gái thì có, nhưng lại không đi đến hướng bàn của cậu.

10 giờ 40 phút, Mcdonald dần nhiều người, đi ra đi vào liên tục, xung quanh toàn đầu người lay động, An Tử vẫn bám riết không tha nhất cử nhất động ở cửa, ngẫu nhiên còn nhìn xung quanh, xem có thể đối phương vào rồi mà mình không phát hiện ra.

10 giờ 50, An Tử chờ đến nóng lòng, ánh mắt cũng chưa xớt, cúi đầu nhìn vào di động, do dự muốn gọi điện thoại.

Gọi, có vẻ cậu không kiên nhẫn, như thể đòi mạng, không gọi, cậu lại sợ đối phương không tìm thấy bàn cậu ngồi.

Tuy rằng đã nói chính mình sẽ an vị ở một bàn chờ nàng, nhưng không biết cô gái kia có quên hay không. Cho đến bây giờ An Tử vẫn không có nghĩ đến, chính cậu bị cho leo cây.

11 giờ đúng, bàn bên cạnh có một đôi tình nhân cãi nhau ầm ỹ, cốc trước mặt An Tử, vốn là Harry chuẩn bị cho đối phương đã tan, đã tan vào trong ly kem, vẫn đục có thể nhìn thấy cả cục đá di động.

11 giờ 30, cục đá cũng không nhìn thấy nữa, An Tử vươn tay, nắm lấy cốc đồ uống kia lên, những miếng đá nhỏ chưa tan đánh vào thành cốc nhựa, nhẹ nhàng, không có lực đạo gì. An Tử nhìn hồi lâu, hút một ngụm, sau đó buông ra.

Cậu lấy di động, lên QQ, chuẩn bị hỏi đối phương.

Kết quả – vừa lên QQ mới phát hiện đối phương gửi đến rất nhiều tin nhắn.

Có lẽ, sau khi gặp tôi rồi cậu sẽ thấy không hài lòng đâu, tôi không muốn đến tìm tự ti. >

< tôi=“” còn=“” không=“” dám=“” thử.=“”>

< không=“” đến?=“” quên=“” đi.=“” tôi=“” off=“” đây.=“”>

Nhìn thời gian của tin nhắn cuối cùng, là đúng 10 giờ 30 phút! An Tử hối hận, chính mình như thế nào lại không mở ra xem lúc mới đến? Trong đầu phác họa ra một nữ sinh diện mạo bình thường, tự ti, yếu đuối, đối với tình yêu cẩn thận thận, ngẫu nhiên còn tỏ ra kiên cường – làm cho người ta đau lòng!

Ngón tay An Tử như bay mà trả lời: < mình=“” vẫn=“” đang=“” ở=“” đây=“” không=“” ngại=“” cần=“” trở.=“” không=“” ngại=“” bạn=“” là=“” ai.=“” bạn=“” không=“” dám=“” thử=“” mình=“” có=“” thể=“” chủ=“” động.=“” mình=“” sẽ=“” một=“” mực=“” ở=“” mcdonald=“” chờ=“” bạn.=“”>

Rất nhanh liền có tin nhắn lại: < cậu=“” nói=“” tất=“” cả=“” là=“” thật=“” sao?=“”>

An Tử thụ sủng mà kinh, hóa ra đối phương không hề logout, chẳng phải rõ ràng là vẫn chờ đợi mình sao? Ha ha ha.

< mình=“” nói=“” đương=“” nhiên=“” là=“” thật.=“” bạn=“” có=“” tới=“” không?=“”> An Tử không thể kìm được mà mỉm cười, gửi tin đi rồi lại hưng phấn mà uống thêm mấy ngụm đồ uống, tâm tâm niệm niệm chờ hồi âm.

Sau đó cậu nghe thấy giọng nam truyền đến từ sau lưng mình.

“Hiện tại cậu xoay người lại đi. ”

Thân thể An Tử cứng ngắc, lưng phát ra tiếng vang ‘răng rắc’ mà quay người sang chỗ khác, thần tình hoảng sợ.

Hoàng An Tự cầm di động hướng về cậu cười đến sáng lạn – như lần đầu tiên hai người gặp mặt, hai người hẹn nhau ở Mcdonald, anh ta ôn hòa cười, vẫy vẫy điện thoại cậu.

“Anh...” An Tử gian nan phát ra tiếng.

“Tôi... là đến thông báo a.” Hoàng An Tự đến bên cạnh An Tử, sau đó cúi người cầm bàn tay để trên bàn của cậu đặt lên ngực trái của mình, chỗ đang kịch liệt nảy lên.

“Hiện tại, nó là của em.”

“... ” An Tử mồ hôi lạnh rơi xối xả, nửa ngày mới mắng một câu: “Fuck!”

“Sao? Em có vẻ không hài lòng?” Hoàng An Tự vô tội mà nháy mắt mấy cái, càn đưa tay An Tử xuống thấp, đến chỗ thân thể phân nhánh...

“Tốt như vậy, hiện tại ở dưới tay của em, cũng thuộc về em, chỉ thuộc về em.” Anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cậu, tràn đầy ái muội.

...

6. Chương 6

An Tử như điện giật mà rút tay về, khó có được nghiêm túc hỏi: “Anh là đồng tính luyện ái?”

“Em không phải đồng tính đúng không?” Hoàng An Tự ôn hòa cười, chuyển sang một vấn đề chẳng liên quan gì.

“Vô nghĩa, đương nhiên là vậy.” An Tử cau mày, có chút cáu kỉnh.

“Như vậy anh là.”

“Có ý tứ gì?” An Tử miễn cưỡng phát giác có điều bất ổn, hỏi lại.

“Không có ý tứ gì khác, chỉ là có ý tứ với em.”

“.....”

Cảm giác mình và Hoàng An Tự không có tiếng nói chung, nói nhiều thêm cũng vô dụng, An Tử đứng dậy, bước nhanh rời đi, lúc cửa bị đẩy ra, Hoàng An Tự ở sau lưng ủy khuất mở miệng làm cậu lập tức cứng người lại.

“Em đã nói rằng em không ngại cản trở.” Đến gần một bước.

“Em đã nói rằng em không ngại anh là ai.” Lại tiến thêm một bước.

“Em đã nói rằng... em sẽ chủ động.” Tiến thêm bước nữa.

Hoàng An Tự nói một câu, An Tử cứng ngắc thêm một chút, câu cuối cùng hạ xuống, An Tử không nhịn được nữa quay đầu quát.

“Đó là bởi vì tôi nghĩ anh là nữ... Ngồ!”

Lời còn chưa dứt, cậu đã bị Hoàng An Tự hôn, chữ cuối cũng bị chặn lại trong miệng, An Tử nghẹn đến đỏ bừng mặt.

“.....”

“Em đỏ mặt.” một cái hôn dài chấm dứt, Hoàng An Tự bình tĩnh vạch trần.

McDonald yên lặng như tờ, người đang ăn khoai tây rán, nửa miếng còn đang nhúng vào trong nước sốt cà chua cũng quên ăn, trợn mắt há mồm mà nhìn sang bên này.

An Tử then quá hóa giận, nhất là mắt mặt trước đám đông như thế này, cao giọng rít gào: “Anh đâm vào tôi!” – âm lượng kia, ước chừng toàn bộ cửa hàng đều nghe thấy

Đối với hành vi ngây thơ như vậy của cậu, Hoàng An Tự chỉ cười khẽ, nói: “Nó chỉ là chào hỏi em thôi mà.”

“..... ” Phất tay áo, trực tiếp chạy lấy người.

Hoàng An Tự đuổi theo ra ngoài, chờ đến khi bóng dáng hai người đều biến mất, trong cửa hàng mới rung động một mảnh, khôi phục náo nhiệt.

An Tử đi nhanh, muốn thoát khỏi kẻ phía sau – hiện tại cậu rất hỗn loạn, nữ sinh hiền dịu trong cảm nhận biến thành Hoàng An Tự đại lão gia, kia chính là đối trắng thay đen a!

Trên thế giới đáng sợ nhất không phải là nữ thần tan vỡ, mà là nữ thần biến tính a!

Còn có nụ hôn bất ngờ vừa rồi... hơi thở thuộc về Hoàng An Tự đều được cậu nuốt vào, An Tử có cảm giác chóng mặt, liềm liềm môi, động tác này gợi lên ký ức ngày hôm đó. – “Ăn ngon không?” ngày đó Hoàng An Tự chính là cười hỏi cậu như vậy.

Ăn ngon không? Đương nhiên ngon, nếu không con lang Hoàng An Tự anh liền muốn cắn?!

Hoàng An Tự nâng tay xoa xoa miệng, hùng hổ mà lao ra đường cái chuẩn bị gọi taxi trở về. Lúc đến bao nhiêu xe dừng trước mặt mình như vậy mà lúc này chẳng có cái nào thêm đỗ lại.

Hoàng An Tự rất nhanh liền đuổi kịp.

“Này, An Tử!” Hoàng An Tự ở đằng sau đột nhiên kêu lên.

“Làm gì?” An Tử cũng không quay đầu lại.

“Thực ra anh cũng hy vọng mình là con gái.” Thanh âm của anh đột nhiên thấp xuống, An Tử đột nhiên không thể tưởng tượng được tươi cười vạn năm không đổi trên mặt Hoàng An Tự trước đây. Không khí trở nên kỳ lạ, xung quanh người đến người đi, An Tử lại cảm thấy được cậu chỉ có thể nghe được âm thanh của Hoàng An Tự.

“Nếu như vậy hai chúng ta sẽ không có trở ngại, cho dù có, anh cũng có lập trường mà phá tan trở ngại đó.”

“Cho nên anh đem QQ của mình đổi thành nữ tính?” An Tử châm chọc.

Á khẩu không trả lời được, thật lâu sau Hoàng An Tự mới thở dài nói: “Anh chỉ muốn làm thành bộ dáng mà em thích.”

Lời nói này, An Tử nghĩ đến mình thực sự từng mê luyến người tên là “An Toàn...” trên mạng, thậm chí trở nên không phải là chính mình, tình cảm đối với Hoàng An Tự đột nhiên thành bất đắc dĩ – chính bởi vì cậu mà anh làm thế, An Tử cậu như thế nào có thể tức giận?

“Vậy hiện tại anh muốn như thế nào?” Cuối cùng, An Tử hỏi, “Anh không thể mang lại thứ mà con gái có thể mang lại. ”

“Nhưng anh có thứ mà con gái không mang lại được cho em.”

“.....” An Tử không nói gì, lại hỏi một lần, “Vậy hiện tại anh hy vọng thế nào?”

“Chúng ta kết giao đi!” Hoàng An Tự tội nghiệp nhìn cậu.

“Mẹ tôi sẽ không đồng ý. ” Trăm nghìn chặt sắt.

“Đi đã đồng ý rồi.” Đồng dạng trăm nghìn chặt sắt.

.....

“Ba tôi sẽ không đồng ý.” Lại là trăm nghìn chặt sắt.

“Không sao, chú hoàn toàn nghe lời dì.” Như trước trăm nghìn chặt sắt.

.....

“Tôi sẽ không đồng ý.” Rốt cuộc trăm nghìn chặt sắt lần cuối.

“Không sao, anh thay em đồng ý. ” Hoàng An Tự mỉm cười, nhanh chóng cúi người, hôn lên.

Tôi *** ***! Hoàng An Tự, anh vừa rồi là giả heo ăn thịt hổ đi?!

Không nên không nên, đoạn này lại đến một lần, lão từ mới là người nắm giữ quyền chủ đạo.

Mấy tháng sau, An Tử vẽ mặt xanh xao ngồi co quắp trên ghế sofa, chân bắt chéo cũng vô lực vểnh lên. Hoàng An Tự tùm tùm cười đi ra từ phòng bếp, hỏi: “Làm sao vậy, hôm nay có chuyện gì không vui sao?”

Từ lần không hiểu làm sao bị lão mẹ bán đứng cho Hoàng An Tự, cậu liền chuyển đến nhà anh ở. Đương nhiên đây cũng không phải là ý của cậu đưa ra, mà bởi vì có một lần hai người ra ngoài ăn cơm...

“Cái này rất chua!” Hoàng An Tự ủy khuất nói với An Tử.

Lại một món ăn được đưa lên, Hoàng An Tự ném trước, nói: “Cái này vẫn chua!”

Món thứ ba được đưa lên, không đợi An Tử động đũa, Hoàng An Tự cũng đã uống một canh, bình luận: “Chua!”

Mặt An Tử đều tái rồi, bực bội xông lên hỏi: “Anh lại nháo cái gì?”

Hoàng An Tự nhất thời biến sắc, mặt không chút thay đổi mà uống một ngụm trà, như là đại gia, liếc An Tử nói: “Ngày mai đến đây ở, không cho ở ký túc xá nữa.”

“Dựa vào cái gì?” An Tử mặc kệ, vừa muốn chụp bàn đứng dậy, Hoàng An Tự liền ủy ủy khuất khuất nhìn cậu, hai mắt ướt át a ướt át.

“Anh ghen! Nơi đó có rất nhiều đàn ông, tuy rằng bộ dạng em giống hoa loa kèn, nhưng ở giữa một đồng hoa ăn thịt người thì vẫn cao quý diễm lệ như thế, cũng vẫn sẽ có người mơ ước...”

“.....”

An Tử đau đầu ngồi xuống, bất đắc dĩ: “Không phải ai cũng có khẩu vị như anh.”

“Cũng vậy thôi. ” Hoàng An Tự đồng ý gật đầu, xán vào cạnh rồi nhìn chằm chằm An Tử, nói: “Nếu anh có khẩu vị như thế, liền càng muốn em ở bên cạnh anh. Như vậy là định rồi, ngày mai.”

Hoàn toàn không để cho cậu có cơ hội biện bạch, Hoàng An Tự hoan hoan hỉ hỉ mà bắt đầu ăn uống, cứ như vậy, An Tử chỉ có thể thỏa hiệp thêm một lần.

Vì thể hiện tại ở trong nhà Hoàng An Tự thật khổ a, ngược thân lại ngược tâm, mỗi khi tên kia vẽ mặt khờ dại chạy đến bên người cậu mở đui ra, nói: “An Tử, chúng ta chơi trò ‘sát tiên cầu’ được không?” An Tử chỉ biết, giường chiến đấu không thể thiếu.

Sau đó thực sự là sát tiên cầu a... mỗi lần cọ xát chính là cả tiếng, tia lửa cũng xát ra luôn, chỉ có thể dùng nước tưới làm mát. Điều này khiến An Tử không có tâm trạng mà cãi lý với Hoàng An Tự, ngồi phịch bất động ở trên sofa mà tự hồi tiếc.

Hoàng An Tự gấp gáp chạy từ trong phòng bếp ra, hỏi: “Thân thể không thoải mái sao?”

“Ba ngàn con sông nhỏ, em lại ngay cả một muôi cũng không múc được a...” An Tử thương tâm muốn chết, ngấm lại hôm nay lúc đại hội thể dục thể thao nhìn đến nhóm mỹ nữ trong đội cổ động, tâm tình kia, thật sự là phức tạp!

Mắt Hoàng An Tự trừng một cái, vẫn là mỉm cười hỏi: “An Tử, em thiếu tình yêu?”

“....” Mẫn cảm nhận ra hơi thở hắc ám của Hoàng An Tự, Cậu mới kinh hoàng phát hiện ra mình đã làm lộ hết, liền trầm mặc không nói nữa.

“Anh đây có thể cho em rất nhiều tình yêu.” Giọng nói hạ xuống, Hoàng An Tự nháy mắt kéo quần vận động của An Tử xuống, chỉ còn sót lại quần lót bao lấy chim nhỏ.

An Tử kinh hoàng muốn che, lại bị Hoàng An Tự dùng tay trái bắt lấy. Tiếp theo anh lấy điện thoại di động từ trong túi ra, như là khoe khoang mà giơ ra trước mặt cậu.

“Anh không phải là muốn chụp ảnh đấy chứ, Hoàng biến thái!” An Tử kinh hoàng, sống chết giãy giụa, nửa người anh đều đặt trên thân cậu, cười nói: “Anh cũng không có cái thú vui buồn nôn như vậy.”

Một bên nói, một bên đem di động của mình ra, nhưng chỉ mở ra viết tin nhắn, vền vền đánh ba chữ ‘Anh yêu em’ vào, đem di động để sang một bên.

An Tử xem không hiểu ý tứ của anh, nhất thời có chút sợ hãi, gấp gáp nói: “Anh muốn làm gì?”

“Anh...?” Hoàng An Tự dịu dàng trong nháy mắt, nói: “Anh cho em tình yêu của anh a.”

Anh đưa di động của An Tử dán chặt vào chỗ đó của cậu, kim loại lạnh lẽo kích thích cả người An Tử run lên, ‘cậu em nhỏ’ lạnh đến mức dựng đứng. lát sau, anh cầm điện thoại của chính mình, nhấn phím gửi đi.

Vài giây sau – điện thoại của An Tử bắt đầu rung lên mấy chục giây, An Tử bị chấn động thành linh dọa đến, bèn nhón kêu lên một tiếng. Hoàng An Tự hai mắt nhìn thẳng cậu, thành kính mà thật sự nói: “Anh yêu em! ”

Tin nhắn thứ hai gửi đi, tin nhắn thứ ba gửi đi, tin nhắn thứ tư... di động của An Tử kề sát bộ vị mẫn cảm liên tục chấn động, mỗi một tin nhắn gửi đi, Hoàng An Tự còn thật sự thành kính mà nói ra một câu giống nhau: “Anh yêu em.”

Trong phòng khách âm thanh chấn động còn không ngừng lại, cùng với âm thanh rên rỉ ngẫu nhiên của An Tử còn có câu thổ lộ có quy luật ‘Anh yêu em’ của Hoàng An Tự. Sau đó là củi khô bốc lửa và sự tình vân vân gì đó đều trở nên thuận lý thành chương. Hai người chơi ‘sát tiên cầu’ đến rạng sáng mới đi ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau An Tử tỉnh dậy trên giường, thắt lưng đau xót, chân cũng đau, người bên cạnh thì đã sớm đi làm.

Anh cho gia là muốn thượng thì thượng có phải không? Thượng xong là có thể lắc mông bỏ đi?! An Tử then quá hóa giận mắng một tiếng, trong lòng tức giận xúc động muốn gọi điện thoại kêu gào với Hoàng An Tự. Vốn đang băn khoăn tên kia không dùng điện thoại trong giờ làm việc, kết quả liếc qua thấy cái di động kia, An Tử liền phát hỏa, trò đùa dai ngày hôm qua vẫn còn rõ ràng trước mắt, chính mình nhưng lại bị trêu đùa như vậy!

Lòng tự trọng bị đả kích, An Tử lớn gan, âm hiểm cười, chậm rãi bấm năm số 10086

Ở cái điện thoại thứ n được nhắc lên, microphone đầu bên kia rốt cục truyền đến giọng nói quen thuộc: “1000 hân hạnh phục vụ quý khách...”

“Alo, xin chào, xin hỏi ngài có gì cần trợ giúp?” Giọng nam quen thuộc truyền đến, tim An Tử đập gia tốc – nghĩ đến một hồi trả thù Hoàng An Tự, cậu thực hưng phấn a!

“Hoàng An Tự chết giẫm, mau cút về nhà cầu gia ‘làm’ anh đi!”

“.....

“Đầu kia trầm mặc vài giây, nói: “Em rốt cục cũng thừa nhận sự việc kia là do em chủ động sao... ” Hoàng An Tự cười khế.

.....

Hoàn kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-moi-10086>